

WilFab (1957) kwam in 2018 bij de nachtopvang van Perspektief terecht. Sinds februari 2019 heeft hij weer een eigen woning. WilFab werkt bij Perspektief Werkt en neemt ons via deze columns mee in zijn ervaringswereld.

Te vroeg, te laat, 't is nooit goed

WilFab

Voortijdige zaadlozing

Soms maak je dingen mee die vragen om een speciale column, althans een column met een speciale titel.

Vorige week was het weer eens zover. Je kent ze allemaal wel; de berm langs de weg die prachtige bloemen en plantjes herbergen. Soms gebeurt dat spontaan en komen er via de wind allerlei verschillende zaden in die berm terecht.

Dat ziet er in elk geval beter uit dan die vreselijk lelijke geluidswallen, die de omgeving danig verpesten. De natuur is veel mooier en laat ons regelmatig verbaasd staan.

"Soms moeten we de natuur een beetje helpen."

Er is namelijk een groep kleine diertjes waar we niet zonder kunnen: De bijen.

Deze diertjes maken een slechte tijd door in ons land want er komen er steeds minder voor.

De bijen bestuiven de bloeiende bloemen door daarin te kruipen en nectar te eten.

Ze nemen dan aan hun behaarde pootjes stuifmeel mee naar andere bloemen, zodat deze ook bestoven worden en zo blijven de bloemen bestaan.

Ook voor vruchtbomen zijn de bijen van levensbelang, want stel je voor dat we onze tanden niet meer in een heerlijke appel kunnen zetten.

Soms moeten we de natuur een beetje helpen en de bijen zijn erg blij als wij als mensen bloemen zaaien en onze tuinen een oase voor de bijen worden.

Twee weken geleden kregen we op de Vulcanusweg een prachtige opdracht; de natuur een beetje helpen en de bijtjes blij maken. Grote zakken met bloemenzaad werden in bakken gelegegd en aan ons om dat bloemenzaad te verdelen over 3.000 kleine zakjes met ca. 19 gram bloemenzaad. Verder moesten er nog 250 zakjes gevuld worden met 9 gram. In totaal dus 3.250 doorzichtige zakjes. Op elke tafel stond een weegschaal, zodat we aan het juiste gewicht kwamen.

Nou stop ik mijn zaad liever in doosjes, dan in zakjes, maar vooruit het idee erachter was prima. Vol goede moed begon ik met mijn Parkinson handjes de zakjes te vullen. Er viel nogal wat naast en ik heb geleerd om zuinig te zijn op m'n zaad, dus maakte ik gebruik van een klein houten schepje en dat ging beter totdat... er in een van de zakjes onderin een klein gaatje zat en het meeste er weer uitliep. Dat was de eerste voortijdige zaadlozing. Na verloop van tijd gebeurde dat nog een keer.

Op die manier had ik in ½ uur tijd twee voortijdige zaadlozingen en ik kan je zeggen... dat heb ik nog nooit meegemaakt.

Tjsa, je komt op een leeftijd dat je wat meer last krijgt van lichamelijke ongemakken en daar heb ik me bij neergelegd.

Toch houden deze kleine irritante minpuntjes me niet tegen om lekker door te gaan. 't Komt wel goed schatje.

Zaai ze!
WilFab